

என் LADY WILKINSON

அன்று மாலையே அவருக்கு ஒரு குறுஞ்செய்தி அனுப்பினேன்: நான் ஐந்து நாட்கள் தங்கப்போவதாகச் சொல்லி, அந்த நேரத்தை அவர் எப்படிச் கழிக்க விரும்புகிறார் என்று கேட்டேன்.

தொலைபேசியைக் கீழே வைக்கக்கூட எனக்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை.

இரண்டு நிமிடங்களுக்குள் அவருடைய பதில் வந்தது.

“நாளை காலை பதினொரு மணிக்கு.

இங்கே Eaton-இல் உள்ள என் வில்லாவில்.

நாம் ஓர் ஆங்கிலத் தேநீர் அருந்துவோம்.

நீங்கள் எங்கே தங்கியிருக்கிறீர்கள் என்று சொல்லுங்கள்.

முகவரியை என் ஓட்டுநரிடம் தருகிறேன், அவர் வந்து உங்களை அழைத்துக்கொள்வார்.”

நான் புன்னகைத்தேன்.

ஏற்பாடு இராணுவத் துல்லியம் கொண்டது.

நேர்த்தி பிரிட்டிஷ்.

அழைப்பை மறுக்க இயலாது.

உடனே பதில் அனுப்பினேன்.

“10:30-க்கு நான் Four Seasons Hotel-இன் முன் நிற்குகொண்டிருப்பேன்.

அருகிலேயே தங்கியிருக்கிறேன்.

நடந்தே வருவேன்.”

பிறகு இன்னொரு செய்தியை அனுப்புவதற்கு முன், சில கணங்கள் அந்தச் செய்தியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

எங்கள் சந்திப்பில் நான் உண்மையாகவே ஈடுபட்டிருந்தேன்.

ஒப்புக்கொள்ள நான் தயாராக இருந்ததைவிட அதிகமாகவே இருக்கலாம்.

குரு இல்லாத ஒரு சடங்குக்கு என்னைத் தயார்படுத்திக்கொள்வது போன்ற உணர்வு எனக்கு இருந்தது.

மறுநாள் நாங்கள் இருவரும் சரியான நேரத்துக்கு வந்துசேர்ந்தோம்.

ஓட்டுநரின் பெயர் Dominique.

அவர் பிரெஞ்சு வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர்.

மரியாதையானவர்.

அடக்கமானவர்.

முழுமையான பண்பாளர்.

அந்தத் தெருக்களின் வழியே நாங்கள் சென்றபோது, ஒரு விசித்திரமான உணர்வு என்னை ஆட்கொண்டது.

முன்பே நான் அங்கே வந்திருப்பதைப் போல.

என் நினைவு திடீரென 1993-க்குப் பின்னோக்கிப் பயணித்தது.

அதே இடம்.

Gillette-இன் முன்னாள் சக ஊழியர் ஒருவருடன்.

அது வெறும் தற்செயல் என்று நினைத்தேன்.

கேட்காமலேயே வாழ்க்கை சில நேரங்களில் தரும் பரிசுகளில் ஒன்று.

நான் அந்தக் கோட்டைக்குள் நுழைந்தேன்.

இயல்பான அடக்கத்தால் அவர் அதை வில்லா என்றே தொடர்ந்து அழைத்தார்.

எனக்கு அது ஒரு கோட்டை.

என் வாழ்க்கையில் நான் சென்ற இரண்டாவது கோட்டை.

முதலாவது Transylvania-வில் உள்ள Bran கோட்டை.

ஓர் அசாதாரணமான இயக்குநரைச் சந்திக்க அங்கே சென்றிருந்தேன்: கழுவேற்றும் Dracula என்று பரவலாக அறியப்படும் Vlad பிரபுவுக்கு விருந்தளித்துவந்த ஓர் அற்புதமான பெண்மணி அவர்.

Maggy சோஃபாவுக்கு அருகில் ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டேன்.

அவர் என்னை அன்புடன் வரவேற்றார்.

இயல்பாகவே, அவர் கையை முத்தமிட நான் கையை நீட்டினேன்.

மாறாக, அவர் பிரெஞ்சு முறையைக் கடைப்பிடித்தார்.

மூன்று முத்தங்கள்.

தலைமுறைகளால் பிரிக்கப்பட்டு, எங்கள் இருவரில் யாரும் இன்னும் சொல்லி முடிக்காத ஒரு கதையால் இணைக்கப்பட்ட இரண்டு மனிதர்கள் மட்டுமே நாங்கள்.

நான் வந்ததிலிருந்து முதன்முறையாக, London இனி ஒரு நகரமாகத் தோன்றவில்லை.

ஒரு சேருமிடமாகத் தோன்றியது.

எனக்குத் தெரிந்தவரை, ஆங்கிலத் தேநீர்ச் சடங்கு மாலை ஐந்து மணிக்கு உரியது என்று அவரிடம் சொன்னேன்.

குறைந்தபட்சம் பள்ளியில் எனக்கு அப்படித்தான் கற்பிக்கப்பட்டது.

ஆனால் காலை பதினொரு மணிக்கு என்ன மாறியது என்று எனக்குப் புரியவில்லை.

அவர் புன்னகைத்தார்.

பிறகு, இனி யாரையும் நம்பவைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாத அளவுக்கு நீண்ட காலம் வாழ்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமே உரிய தன்னம்பிக்கையுடன் பதிலளித்தார்.

“ஆங்கிலேயர்கள் ஓய்வெடுப்பது போலத் தோன்றும் போதெல்லாம் தேநீர் அருந்துகிறார்கள்.

உண்மையில், அதுதான் அவர்கள் சிந்திக்கும் தருணம்.

அதுதான் அவர்கள் முடிவெடுக்கும் தருணம்.

நிர்ணயிக்கப்பட்ட நேரம் என்று எதுவும் இல்லை.

ஐந்து மணித் தேநீர் என்பது, வேலையிலிருந்து ஓர் இடைவேளையை நியாயப்படுத்த யாரோ நிறுவனமயமாக்கிய ஒரு வடிவம் மட்டுமே.”

குறுக்கிடாமல் அவர் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

அவர் வலிமையான பெண்மணி.

உறுதியானவர்.

தீர்மானமானவர்.

நேர்த்தியானவர்.

சோர்வறியாதவர்.

வளைந்துகொடுக்காதவர்.

அவர் எஃகால் ஆனவர்.

அவருடைய வாள்களைப் போல.

அவர்தான் Maggy.

அவர்தான் என் Lady Wilkinson.

Ferdinando